

semblaven els balcons. I nosaltres vam dir que semblaven ones de mar. El terra de la vorera tenia formes del fons del mar.”

“Quan vam entrar la guia ens va explicar continuen l'Aida i la Lorena- com el primer pis és el més gran i hi vivia la família Milà. Els encarregats del servei vivien als pisos del damunt i baixaven per una escala privada que vam pujar fins arribar a les golfes. Les golfes semblaven les costelles de dins d'una balena.”

Després vam sortir al terrat de la casa (el més bonic de tot) i vam observar que “les xemeneies semblaven soldats amb màscares” diuen l'Almudena i l'Arnau. Des d'allí es veia tota Barcelona i també la Sagrada Família.

A continuació vam visitar la **Casa Batlló**, “on vivia la família Batlló” diu l'Aida-. I ens van donar uns telèfons mòbils que ens anaven explicant tota la casa.”

“Era molt bonica continuen la Sandra i l'Adrià-. Semblava estar somniant perquè en altres

llocs no es veuen edificis tan bonics i estranys.” Els sostres tenien formes ondulades, per les finestres es veia el passeig de Gràcia com si fos des d'un submarí, el pati interior, de diferents blaus, semblava el fons del mar. Els balcons tenien formes de màscares, la teulada com escates de peix. Ens la van deixar visitar perquè era l'any Gaudí, però ens vam assabentar que encara hi vivia la família Batlló.

Quan anàvem cap al Parc Güell, vam passar per davant de la **Sagrada Família**. El nostre conductor, molt amablement, anava a poc a poc perquè poguéssim veure la façana del Naixement, de la Passió, l'escola que va construir en Gaudí per als fills dels artesans i les immenses torres o pinacles. Als nens els va fer molta gràcia que després de tants anys encara estigui sense acabar.

Finalment vam arribar al **Parc Güell**, on vam estar una bona estona. “Vam veure els bancs fets de trencadís diuen la Sandra i l'Adrià- i el famós drac, era molt bonic, i de la seva boca sortia aigua”.

També ens vam apropar a un lloc on hi havia columnes inclinades, semblaven arbres.

Amb aquesta sortida hem après moltíssim. Ens ho vam passar molt, però que molt bé.

Ara hem fet un drac de fang a la classe de plàstica, el mateix que vam veure al Parc Güell. Ha quedat molt bonic.

Aprofitant que tenim uns suros per penjar treballs, als passadissos de l'escola, hem fet una exposició. Us convidem a venir i veure tots els treballs sobre Gaudí. Són al pis de dalt.

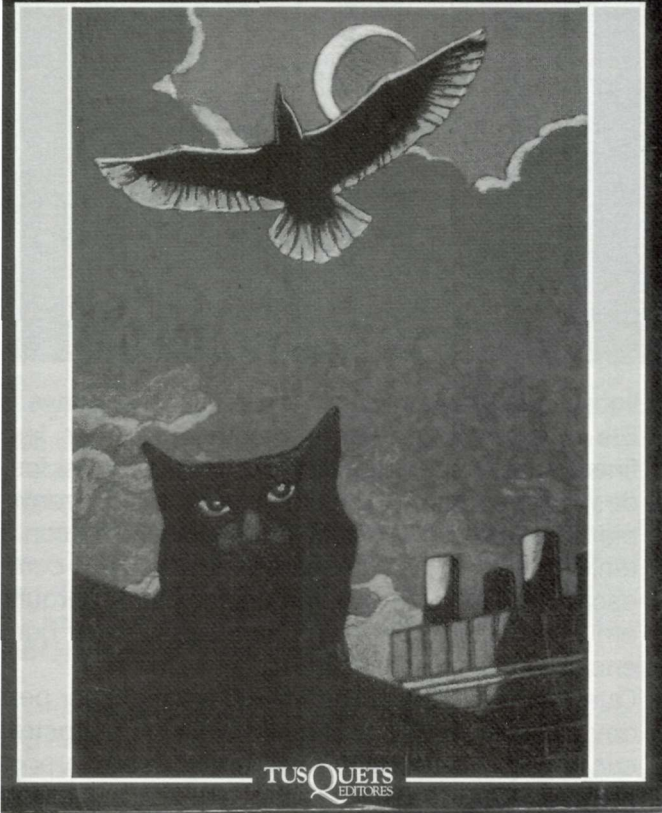
Per a joves de 8 a 88 anys

Luis Sepúlveda HISTORIA DE UNA GAVIOTA Y DEL GATO QUE LE ENSEÑO A VOLAR

Una novela para jóvenes de 8 a 88 años

colección andanzas

Ilustraciones de Miles Hyman

Des de l'arribada del txapapote, vivim uns dies tristos: a la televisió les platges es teneixen de negre, moren peixos i ocells marins. És per això que jo recordo constantment una novel·la breu que es va publicar per primer cop l'any 1996: **Historia de una gaviota y del gato que le enseñó a volar**¹. L'autor, Luis Sepúlveda, va prometre un dia als seus fills que escriuria una història sobre l'atemptat continu que els humans perpetrem contra el nostre entorn. I així ho va fer.

La història comença amb una marea negra que impregna fatalment les ales d'una gavina. Amb el petroli empegat a les plomes, taponant-li els porus, amb el perill de l'asfíxia i de caure definitivament al mar, aconsegueix arribar a terra ferma, on coneix Zorbas, un gat gran, negre i gros. La gavina li deixa a Zorbas, just abans de morir, un ou que acaba de pondre, i li fa prometre que criarà al pollet i l'ensenyarà a volar. Els gats amics de Zorbas l'ajudaran en aquesta difícil tasca...

Llegint el llibre, hom s'adona que el problema del medi ambient és només el centre d'una munió de temes que ens interessen a tots: el compromís amb els altres, l'ètica, la companyonia, els problemes d'identitat que ens porta no assumir el que som, deixant-nos emportar per l'ambient que ens envolta (la gavina criada pels gats no vol ser una gavina, sinó

un gat), la criança dels fills, el difícil coneixement dels altres, l'existència d'individus indesitjables al si de la societat, la felicitat, la llibertat, el desig de millorar, la por de no fer-ho, la saviesa... A mesura que passen les pàgines es fa evident que aquesta és una història que pot interessar tothom, que toca el cor, que ensenya el que, en definitiva, és la vida, la vida de tots nosaltres, perquè el que passa pel davant dels ulls del lector ja no és una història d'animals, sinó una veritable fàbula (amb lliçó final inclosa) on els animals tenen virtuts i defectes humans i construeixen un món paral·lel que els humans desconeixen.

Al final, homes i bèsties trobaran un punt de contacte: la poesia. Uns versos de l'escriptor basc Bernardo Atxaga tindran un paper important dins de la història. Pertanyen al seu poema titulat "Las gaviotas": *Pero su pequeño corazón / -que es el de los equilibristas- / por nada suspira tanto / como por esa lluvia tonta / que casi siempre trae viento, / que casi siempre trae sol*. Aquestes paraules obren una dimensió més dins de la història. El desig de volar i la por de fer-ho ja no pertanyen tan sols a la petita gavina, sinó que s'estén als altres i arrossega al qui llegeix. I, quan arribem a la darrera pàgina, entenem que el nostre cor, com el de les gavines, també és el dels equilibristes, perquè nosaltres, éssers humans que fem malbé i estimem alhora allò que ens envolta, estem sempre amb un peu a la barana i l'altre al buit, lluitant entre aferrar-nos a allò que ens dóna seguretat o aixecar el vol...

Rosario Curiel

¹ Luis Sepúlveda: *Historia de una gaviota y del gato que le enseñó a volar*.- Ed. Tusquets, Barcelona, 2002.

Un demà llunyà

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
a les fulles que la rosa dels vents no s'endú;
fulles de pinedes i d'oliveres arbequines,
fulles perennes, perennes les teves paraules.

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
dels contes de gegants que per mi t' inventaves,
àngels que em guarden de les llunes estranyes,
històries que explicaré a la remota llum dels astres.

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
al silenci impol·lut de les bosquíries nevades,
dels raïms negres que desgranen els teus ulls,
dels llavis on vesso la sal de les llàgrimes.
Llavis i ulls, serenor que en ells hi reculls.

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
al clapit del gos caçador, ressò d' hivern en les obagues,
de la càlida llar on sempre m' esperes i m' aculls,
quan l'udol de març atia de l' avern les flames.

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
a l'escalf primer que desperta les sabes letàrgiques,
i quan les flors reflectiran els colors dels prismes,
seràs son perfum viatger que dins em singla suau.

Parlaré, un demà llunyà, de tu,
sense complements, ni verbs, sense frases,
però avui, sota la claror de les llums blanques,
despert i cansat, pare meu, vull contemplar-te.

Meritxell Sans i Carré, desembre de 2002, Vinaixa
Pare, aquest poema mai el podré acabar.

Llegeix

EL Nou Pinetell